

Ramtha

Doar natura mi-a fost învățător

Extras din:
*Ghidul începătorului
pentru crearea realității*

„Am făcut tot ce era de făcut și, prin asta, entitate, am acumulat înțelepciune din tot ce am făcut vreodată – și nu va mai trebui să repet aceste fapte. Am obținut calitate, căci am făcut tot ce se putea face pentru a deveni ceea ce sunt.“
— Ramtha

JZK Publishing, diviziune a JZK, Inc.
Copyright © 1998, 2004, 2004 JZ Knight

Fiind nevoit să fiu îngrijit de către femeile care ne însoțeau în marșul nostru, entitate, am fost forțat să le ascult, intimidat, umilit, ca să zic așa, dezbrăcat în fața lor și o bună parte din mândria și ura mea au trebuit să cedeze din considerente de supraviețuire. Când nu puteam face nimic altceva, contemplam tot ce se afla în jurul meu. Îl disprețuiam pe om. Nu-l contemplam niciodată pe om, căci el avea un suflet rău. Cei care aveau suflet, erau ființe rele. Eram sigur de asta, deși eram la fel de rău ca și ei. Când am contemplat cântul unui șoim și răsăritul soarelui și strălucirea sa de deasupra văii, și am privit, într-o zi, moartea unei femei, entitate – când soarele se afla în înaltul cerului – mi-am dat seama că soarele fusese alături de această femeie și când se născuse în bordeiul ei și mi-am dorit să înțeleg ce anume avea soarele, iar omului îi lipsea. Și în timp ce femeia își dădea ultima suflare, păsările zburau deasupra râului pentru a se hrăni de cu seară, fără să bage de seamă că această femeie a murit. Ați observat, v-ați întrebat vreodată cum se face că viața își continuă cursul atunci când noi credem că se sfârșește? Bine că face astfel. Și m-am gândit la toate aceste lucruri și toate acestea m-au învățat în timpul lungii mele recuperări, entitate.

În timp ce am învățat despre Sursă, nu am avut un învățător care să mă învețe ceva despre Sursă sau Tatăl. A fost o experiență a simplității pe care toți o iau ca pe

Doar natura mi-a fost învățător

ceva ce li se cuvine, ca să zic așa, o expresie bună și potrivită pentru a se folosi în această societate.

Am învățat, ca să zic așa, de la vreme. Am învățat de la zile. Am învățat de la nopți și am învățat de la fragila și nesemnificativa viață, care părea să abunde în fața distrugerii și a războiului. Învățătorul ființei mele era Sursa.

Pentru că nu am avut privilegiul de a fi educat în așa numitele științe, pentru că nu am avut privilegiul de a mă exprima ca ființă umană, eu am fost cel care, din ură, suferință inexplicabilă, deznădejde și tristețe nu mai aveam nicio provocare, cu excepția probabil a rațiunii ce m-a adus aici. La acea vreme nu știam că eu eram rațiunea care m-a adus aici. Dar datorită acestor lucruri și întrucât am învățat să înțeleg un element pe care îl găseam cu mult mai puternic decât omul, un element pe care îl găseam cu mult mai inteligent decât omul, un element care am văzut că poate trăi într-o coexistență pașnică pe lângă om și în pofida sa, acesta trebuie să fie Dumnezeu Necunoscut – și, vezi tu, dragă entitate, elementele au fost cele care m-au învățat.

Și sunt foarte norocos că am fost învățat de către elemente naturii și învățând cu ele, niciunul nu mi-a reproșat că greșesc. Iar elementele nu mi-au arătat niciodată eșecul, vedeți voi, pentru că ele sunt consecvente.

Așa am învățat. Am învățat de la ceva care este consecvent, care nu greșește niciodată, care e ușor de înțeles, dacă omul își propune asta. Și datorită acestui lucru, ca să zic așa, nu m-am aflat la cheremul ipocriziei dogmei, al credinței superstițioase, sau al dumnezeilor cu multe fețe pe care omul încearcă să-i mulțumească, sau al modului de a gândi că suntem mai prejos de perfecțiune și că nu o putem obține niciodată. Am refuzat să am de a face cu acest tip de învățătură. De aceea mi-a fost mai ușor să realizez într-o singură existență ceea ce multora le-a luat milenii, deoarece ei l-au privit pe Dumnezeu prin ochii altora. Ei l-au căutat pe Dumnezeu în legile guvernamentale, în regulile bisericii, în istorie, fără să se întrebe vreodată cine a scris-o și de ce a scris-o. Și au bazat credințele, înțelegerea, viața, modul de a judeca pe ceva ce viață după viață s-a demonstrat a fi greșit. Și totuși, omul, împiedicându-se, ca să zic așa, de propriul ego fals, fiindu-i frică să recunoască față de sine că poate a greșit, continuă ipocrizia care nu duce decât la moarte.

Am fost foarte norocos, entitate. Soarele nu m-a blestemat niciodată. Luna nu mi-a spus niciodată că trebuie să fiu într-un anumit fel. Vântul m-a tachinat și m-a stârnit. Iar chiciura, roua, mirosul ierbii, insectele ce zboară de colo colo și strigătul șoimului sunt lucruri constante. Știința lor este simplă. Și ceea ce este minunat la ele, entitate, e că în consecvența lor ele nu emit nicio judecată. Soarele nu se uita în jos, la mine, să-mi spună: „Ramtha, trebuie să mă venerezi ca să mă cunoști“. Soarele nu-mi cere: „Ramtha, trezește-te. A venit timpul să-mi admiri frumusețea“. Ele se aflau acolo, ori de câte ori mă uitam în sus pentru a le privi. Acesta este începutul. Și nu vă va dezamăgi

Doar natura mi-a fost învățător

niciodată. Vă va învăța un adevăr din ce în ce mai curat, mai mult decât orice a fost scris de către om.

Spre mieznoapte se găsea o mare pădure. I-am dus pe cei pe care i-ați numi cei mai aprigi dintre războinicii mei, entitate, pe luptătorii cei mai loiali – unii dintre ei foarte bătrâni și liniștiți, dar curajoși – i-am dus într-un lung marș ce a durat optzeci și două de zile din numărătoarea voastră, spre o zonă împădurită din nord. Am mărșăluit direct în centrul pădurii și am găsit cel mai mare arbore din pădure. Dar știți cât era de mare? Am pus o întrebare legiune să-l înconjoare, ținându-se de mână precum copilașii, iar aceștia s-au simțit umiliți. Știți voi, bufonii de ei se tot împiedicau de rădăcini și priveau în sus să vadă dacă cineva i-a văzut căzând. Cât de puternici sunt războinicii mei, dacă rădăcinile copacului i-au putut face să cadă?

I-am pus să se țină de mână, ca niște copii mici. Iar a-l ține pe altul de mână, știți voi, era un lucru pe care îl detestau. Am mers în jurul lor și am râs de ei. Le-am ridicat kilturile și am râs de ei și m-am uitat la picioarele lor încordate, în timp ce se aflau cu spatele la mine, uitându-se peste umăr, întrebându-se ce avea să facă Ram în continuare.

Și i-am întrebat: „Credeți că acesta este un arbore mare?” Și toți au fost de acord că era un mare arbore. „Ce are acest arbore, iar voi nu aveți?”

Și în timp ce încă se țineau de mână, fără să poată atinge tecile săbiilor – se împiedicau, mormăiau, își dădeau ochii peste cap și se întrebau ce aveam să fac în continuare – și nici măcar nu se gândeau la copac. I-am înconjurat din nou, mi-am scos sabia și i-am înțepat cu ea în spate. „Ce are acest arbore, iar voi nu aveți?” Și i-am împuns bine, unul câte unul, pentru a-i face să-și exprime punctul de vedere.

Iar unul dintre ei spune: „Arborele e mai înalt decât noi”. Un răspuns bun. Iar altul a zis că nu a mai văzut un arbore ca acesta, deci era ceva nou pentru el.

Iar eu am întrebat: „Dar ce știe acest copac și tu nu știi?”

Unul dintre ei a spus: „Dar, Stăpâne, copacul nu gândește. Nu are intelect”.

Iar eu i-am replicat: „De unde știi că nu are?”

„Păi, nu se ridică să plece.”

„Și tu crezi că toate lucrurile care se mișcă au un intelect? Barbarule, ești mai ridicol decât eram eu”.

În cele din urmă, am spus: „Încercați să vedeți vârful acestui arbore”. Și ar fi trebuit să-i vedeți cum și au dat toți capul pe spate să vadă. Devenise un joc foarte serios pentru ei, căci acum era o competiție – cine putea descoperi cel mai repede răspunsul corect.

Așa sunt războinicii. Și mormăiau tot felul de lucruri și niciunul nu putea vedea vârful și nici nu putea fi văzut dacă te dădeai mult în spate. M-am întors spre ei. „Acest copac nu știe să moară. Acest copac știe doar să trăiască.”

Doar natura mi-a fost învățător

Și în timp ce se uitau la mine, m-am întors și am mers să culeg ceea ce se numește o ghindă a acestui arbore. Am spus: „Vedeți această micuță sămânță? Așa arată. Odată ce iese din sămânță, nu face decât să crească“.

Iar ei se încruntau ușor, înțelegând sincer ceea ce încerc să le spun. „Acest copac s-a aflat aici înainte ca bunica mamei mamei mamei mamei mamei voastre să se nască. Și pe atunci era un copac mare. Și va fi aici și când veți muri voi. Va fi aici și în generațiile ce vor veni, când vă veți întoarce în generația voastră, precum această mică sămânță, căci copiii voștri vor fi Sinele vostru viitor“.

Și atunci, unul dintre ei mi-a spus: „Dar, Stăpâne, noi puteam lua un topor cu care să tăiem acest copac, după care să-i dăm foc“.

Am spus: „Exact. Numai voi știți asta și numai voi muriți. Copacul nu știe. El știe doar să trăiască, să se îndrepte către lumină. El nu înțelege ce este distrugerea și e foarte inteligent“.

Au înțeles și unul îmi spune: „Stăpâne, de ce murim noi?“

L-am privit și am răspuns: „Pentru că nu știm cine suntem. Noi, soldații mei iubiți, suntem bastarzii acestui pământ, întrucât nu știm de unde am venit și de ce existăm. Fiindcă nu știm acestea, suntem gunoiul acestui pământ, moartea lui. Ucidem tirania, dar așa suntem și noi în interiorul nostru. Nu avem cunoașterea copacului“.

Și, vedeți voi, bărbatul a plâns. S-a așezat pe vine, și a pus jos sabia și a plâns. Apoi a spus: „Stăpâne, de ce nu știm noi cine suntem?“

„Deoarece încă nu ați stat liniștiți suficient de mult pentru a contempla ce se află în interiorul vostru, așa cum a făcut-o acest copac. Și dacă ați face asta, n-ați ști niciodată cât sunteți de măreți, întrucât gândurile vi se schimbă de la clipă la clipă. Dar înțelegând aceste gânduri, v-ați preocupa de înțelegerea propriului Sine și nu v-ați gândi niciodată că muriți. Voi știți că veți muri; de aceea muriți. Ba chiar v-ați pus în poziția de a vă război cu alții, pentru a face din acest lucru o certitudine. Ați da foc arborelui, este adevărat, dar numai ceva din intelectul care cunoaște moartea ar putea face așa ceva. Copacul va trăi întotdeauna. Și, într-o zi, oamenii vor face, ca să zic așa, un mare oraș aici și vor veni în această pădure, vor tăia acest copac măreț și vor construi multe adăposturi“. Și am mai spus: „Cunoașteți care e adevărul despre adăposturi? Acestea vor trăi cu mult după moartea celor care le-au construit, iar astfel, copacul va trăi în continuare“.

Am observat toate aceste lucruri – cel mai sincer învățător dintre toți – elementele naturii. Elementele vor supraviețui și după moartea omului – vor trăi mereu.

Atunci când l-am contemplat, ca să zic așa, pe Tatăl în această strălucire, au fost două lucruri care m-au făcut să cred în viața veșnică: soarele pe care îl numeam Ra, răsăritul său glorios deasupra orizontului și drumul său spre ceruri, până în sfera apuseană unde pleca la culcare, permițând frumuseții miraculoase a lunii și a luminii

Doar natura mi-a fost învățător

sale palide să-și înceapă dansul pe suprafața cerurilor, pentru a ilumina întunericul într-un mod misterios și uimitor.

Pe lângă toate acestea, am învățat și că vocea tăcută a Tatălui, soarele, deși fără să fie luată în considerare controla în mod subtil viața. Toți oamenii curajoși, corecți în luptă cu alții își încetau toate activitățile atunci când soarele asfințea. Într-o zi, am privit cum o femeie bătrână a părăsit acest plan, agățându-se din toate puterile de pânza țesută de ea, pentru fiul său care murise cu mult timp în urmă.

Am văzut cum a părăsit această existență, în lumina soarelui de dupăamiază, viața revărsându-se din trupul ei, în izbucniri sufocante de plâns. În timp ce priveam bătrâna, care parcă se micșora în lumină, am văzut cum i se deschide gura, cu o expresie îngrozită, iar ochii i-au devenit lucioși, neafecțați de lumină. Nimic nu se mișca, în afara vântului și a părului ei alb.

Am început să mă gândesc la această femeie și la fiul ei care a pierit și am meditat la marea lor inteligență. Apoi, atenția mea s-a îndreptat către soare, care nu piere niciodată. Era același soare pe care bătrâna l-a văzut prin crăpăturile acoperișului, când s-a născut și a deschis pentru prima oară ochii – și era ultimul lucru pe care avea să-l vadă în momentul morții.

Iar după ce am îngropat o pe femeie am privit din nou soarele și ținând seama de ceea ce este am început să-l observ, alături de zilele, viața și creaturile ce trăiau fără să țină seamă de existența omului. Și am început să înțeleg că Dumnezeii din mintea omului erau în realitate personificarea acelor lucruri de temut și pe care le respectau cel mai mult și că adevăratul Dumnezeu era acela care permitea ca această iluzie, acest ideal, să vină și să plece și să se găsească acolo când ei se întorceau pentru o nouă primăvară, o nouă viață. Am înțeles rapid, maestre, că în această putere, această viață, această veșnicie care există mereu, se găsește adevărata natură a adevăratului Dumnezeu, Dumnezeul Necunoscut – forța vitală.

Și am început să cunosc cine era Dumnezeul Necunoscut. El era viața virtuală, veșnică. M-am cucerit pe mine însumi prin ură, prin faptul că am vrut să mă distrug, să distrug un lucru imperfect. Dar eu sunt un Dumnezeu fără cusur, un stăpân, fără cusur – nu că nu aș fi făcut nimic rău sau că aș fi o ființă nevinovată. Am făcut tot ce era de făcut și, prin asta, entitate, am acumulat înțelepciune din tot ce am făcut vreodată – și nu va mai trebui să repet aceste fapte. Am obținut calități, căci am făcut tot ce se putea face pentru a deveni ceea ce sunt.

Cum poți ști ce este iubirea, entitate, până când nu urăști? Cum știi ce este viața până când nu te afli pe punctul de a muri? Iar soarele va apune în pofida morții tale, păsările nici măcar nu te vor privi, iar furnicile ți se vor urca pe picioare în timp ce acestea tremură. Nu știi asta până când nu ajungi la momentul înțelegerii depline – ceea ce și este, de fapt.

Doar natura mi-a fost învățător

Nu am învățat niciodată ceva de la un semen despre iluminare. Iluminarea înseamnă cunoaștere. Cunoașterea devine iluminare. Am fost învățat de elementele naturii.

Și, o Doamne, de îndată ce am putut merge, am văzut vântul ce traversa canionul, peste râu și prin crângul de măslini. Știți ce se găsește pe cealaltă parte a frunzei de măslin? V-ați întrebat vreodată?

Atunci când vântul trecea, prin canion – lovea râul și traversa livada – răsucea frunzele de măslin pe cealaltă parte a lor. Sunt verzi pe o parte, dar pe cealaltă știți cum sunt? Sunt de un argintiu vesel și ar trebui să vedeți ce splendoare se arată atunci când bate vântul și întoarce frunza pe cealaltă parte. Alcătuiesc o priveliște strălucitoare.

L-am văzut cum i-a ridicat baticul unei fete de pe cap și cum părul îi flutura în vânt, arătând cât este de frumoasă. Am văzut o copilă care ținea în mână un coș în care aduna smochine. Vântul i-l-a zburat din mână, iar smochinele s-au rostogolit pe jos, după care i-a ridicat fusta și ea s-a dus râzând să-și culeagă fructele. Era un joc.

Atunci când am aflat cine era Tatăl și ce era, prin gândire elevată, n-am mai vrut să mă ofilesc și să mor așa cum murise femeia în vârstă sau mulți alții conduși de mine, pe care îi văzusem murind. Trebuia să existe o cale mai bună de a ne menține, așa cum o făcea soarele.

Și iată, că după refacerea de după marea suferință și după ce m-am vindecat, m-am așezat pe un platou solitar, de unde priveam contururile munților, ce păreau imateriali, și văile neumbrate încă, întrebându-mă cum puteam face parte din acea esență veșnică.

„Soarele nu se uita în jos, la mine, să-mi spună: „Ramtha, trebuie să mă venerezi ca să mă cunoști“. Soarele nu-mi cere: „Ramtha, trezește-te. A venit timpul să-mi admiri frumusețea“. Ele se aflau acolo, ori de câte ori mă uitam în sus pentru a le privi. Acesta este începutul. Și nu vă va dezamăgi niciodată. Vă va învăța un adevăr din ce în ce mai curat, mai mult decât orice a fost scris de către om“
— Ramtha

Pentru informații despre Ramtha și Școala de Iluminare a lui Ramtha, vă rugăm să contactați:
Ramtha's School of Enlightenment, P. O. Box 1210, Yelm, WA 98597,
sau sunați la 1.800.347.0439, 1.360.458.5201.
Vizitați-ne online la www.ramtha.com sau www.jzkpublishing.com